

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ПО ХРАНОПРОВОДА И ПОСЛЕ
В КОСМОСА С МАНТРА,
ТАНТРА И ШАРЕНИЯ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

— А наистина ли ще имам халюцинации? — попита Грегъри.

— Както ти казах, гарантирам — отвърна Блейк. — Всъщност вече трябва да халюцинираш.

Грегъри се огледа. Стаята беше замайващо и досадно позната: тясно синьо легло, орехов гардероб, мраморна маса с извити метални крака, абажур с две крушки, пуешкочервен килим, бежов телевизор. Той седеше в тапицирано кресло. Срещу него върху бяла пластмасова кушетка се намираше Блейк, блед и пълен, побутващ три шарени таблетки с неправилна форма.

— Искам да кажа — продължи Блейк, — че тук има всякакъв вид киселини. На таблетки, на ивички, на пъпки, на точки, повечето пресечени скоростно, други пресечени с Драно. Но за щастие ти току-що пое специалния тантро-мантров суперкиселинен коктейл на стария доктор Блейк, известен в транспортната търговия като „Шаренията“ и съдържащ абсолютно автентична ЛСД-25, плюс внимателно изчислени добавки от СТП, ДМТ и ТНС, плюс щипка йейдж, мъничко псилоцибин и само намек от олойкви. Плюс специалната добавка на самия доктор Блейк — екстракт от лисичо грозде, най новият и най-силен от халюциногенните.

Грегъри гледаше дясната си ръка и бавно свиваше и разпускаше дланта ѝ.

— В резултат се получава моменталното и най-възхитително киселинно удоволствие, гарантирано от доктор Блейк, който ти осигурява поне четвърт час халюцинации — продължи Блейк. — Ако не е така, аз ще ти върна парите и ще се откажа от удостоверението си на най-добрия нелегален химик на свободна практика, който някога е достигал до Уест Вилидж.

— Говориш като дрогиран — каза Грегъри.

— Глупости — възрази Блейк. — Аз съм само на мъничко спийд от простите, старовремски амфетамини, дето шофьорите и учениците гълтат с килограми и пият с литри. Спийдът не е нищо повече от стимулант. С негова помощ аз мога да си върша работата по-бързо и по-добре. Защото имам намерение да си създам набързо собствена наркоимперия между Хюстън и 14-а улица а после да се измъкна бързо, преди да си скъсам нервите, да ме хванат наркополицаяте или мафията. А *после* ще литна към Швейцария, където ще мързелувам в някой бляскав санаториум, заобиколен от пищни жени, закръглени

банкови чиновници, бързи коли и уважение от страна на местните политици.

Блейк млъкна за миг и почеса горната си устна.

— Спийдът *наистина* носи известно чувство на грандомания, придружено с разговорливост... Но не бой се, мой скъпи, нов приятелю и уважаеми клиенте, моите чувства са малко или много невредими и аз съм напълно в състояние да ти бъда водач в супервеликолепното пътешествие, което сега започваш.

— Колко време мина откакто взех таблетката? — попита Грегъри.

— Повече от час — отговори, след като погледна часовника си, Блейк.

— Не би ли трябвало вече да действа?

— Наистина би трябвало. И сигурно действа. Трябва да се случи *нещо*.

Грегъри се огледа. Видя оградената с трева яма, пулсиращата светулка, твърдата слюда и пленения щурец. Той беше до ямата, по-близо до отходната тръба. Насреща му върху покрития с мъх сив камък се намираще Блейк с разбъркани ресни и екзодерма на петна и побутваше трите петнисти таблетки с неправилна форма.

— Какво има? — попита Блейк.

Грегъри почеса жилавата мембрана на врата си. Ресните му се поклащаха на спазми, явно доказателство за удоволствие, замаяност, може би дори и уплаха. Той протегна едно пипалце, изгледа го дълго и сериозно, сви го на две и отново го изпъна.

Аntenата на Блейк се насочи право нагоре в израз на тревога.

— Хей, малкият, кажи ми нещо! Халюцинираш ли?

Грегъри направи неопределено движение с опашката си.

— Беше до преди миг, точно когато те питах дали наистина ще имам халюцинации. Те вече бяха започнали, но аз не бях разбрал, защото всичко ми се виждаше толкова естествено, толкова обикновено... Аз седях в *кресло*, а ти на *кушетка*. И двамата имахме меки екзоскелети като... Като бозайници!

— Често отнасянето в илюзорния свят и незабележимо — каза Блейк. — Просто се плъзваш в него и се плъзваш обратно. А сега какво става?

Грегъри нави членестата си опашка и отпусна антената си. Огледа се наоколо. Ямата беше омайващо, досадно позната.

— О, сега съм пак в нормално състояние. Мислиш ли, че ще имам още халюцинации?

— Както вече ти казах, гарантирам — каза Блейк и прибра внимателно лъскавите си червени крила, след което се настани удобно в ъгъла на гнездото си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.